Acest document are doar scop informativ şi nu produce efecte juridice. Instituţiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B **DIRECTIVA 2002/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 16 decembrie 2002

privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparţin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului

(JO L 35, 11.2.2003, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005	L 79	9	24.3.2005
►M2	Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006	L 177	1	30.6.2006
►M3	Directiva 2008/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2008	L 81	40	20.3.2008
►M4	Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009	L 335	1	17.12.2009
►M5	Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010	L 331	120	15.12.2010
►M6	Directiva 2011/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2011	L 326	113	8.12.2011
►M7	Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013	L 176	338	27.6.2013
►M8	Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019	L 314	64	5.12.2019
►M9	Directiva (UE) 2023/2864 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2023	L 2864	1	20.12.2023

rectificată prin:

►C1	Rectificare, JO L 90853, 8.10.2026, p. 1 (2011/89/UE)	

▼B

DIRECTIVA 2002/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 16 decembrie 2002

privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare şi a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar şi de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE şi 93/22/CEE ale Consiliului şi a Directivelor 98/78/CE şi 2000/12/CE ale Parlamentului European şi ale Consiliului

CAPITOLUL I

OBIECTIV ȘI DEFINIȚII

▼M6

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabileşte normele pentru organizarea supravegherii suplimentare a entităţilor reglementate care au obţinut o autorizaţie în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, articolul 4 din Directiva 2002/83/CE ([1]), articolul 5 din Directiva 2004/39/CE ([2]), articolul 3 din Directiva 2005/68/CE ([3]), articolul 6 din Directiva 2006/48/CE ([4]), articolul 5 din Directiva 2009/65/CE ([5]), articolul 14 din Directiva 2009/138/CE ([6]) sau articolele 6-11 din Directiva 2011/61/UE ([7]) și care aparţin unui conglomerat financiar.

De asemenea, prezenta directivă modifică normele sectoriale corespondente aplicabile entităţilor reglementate de directivele respective.

Articolul 2

Definiţii

În sensul prezentei directive:

1. „instituţie de credit” înseamnă o instituţie de credit în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE;

([1]) Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1).
([2]) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piața instrumentelor financiare (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).
([3]) Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).
([4]) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 177, 30.6.2006, p. 1).
([5]) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).
([6]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).
([7]) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

▼M6

2. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare în sensul articolului 13 punctele 1, 2 și 3 din Directiva 2009/138/CE;

3. „întreprindere de investiţii” înseamnă o întreprindere de investiţii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE, inclusiv întreprinderile menţionate la articolul 3 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiţii și al instituţiilor de credit ([1]) sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o ţară terţă și care ar avea nevoie de o autorizaţie în temeiul Directivei 2004/39/CE în cazul în care sediul său social s-ar afla pe teritoriul Uniunii;

4. „entitate reglementată” înseamnă o instituţie de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de investiţii, o societate de administrare a activelor sau un administrator de fonduri de investiţii alternative;

5. „societate de administrare a activelor” înseamnă o societate de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o ţară terţă și care ar avea nevoie de o autorizaţie conform directivei respective în cazul în care sediul său social s-ar afla în interiorul Uniunii;

5a. „administrator de fonduri de investiţii alternative” înseamnă administratorul unui fond de investiţii alternative în sensul articolului 4 alineatul (1) literele (b), (l) și (ab) din Directiva 2011/61/UE sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o ţară terţă și care ar avea nevoie de o autorizaţie conform directivei respective în cazul în care sediul său social s-ar afla în interiorul Uniunii;

6. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul articolului 13 punctele 4, 5 sau 6 din Directiva 2009/138/CE sau un vehicul investiţional în sensul articolului 13 punctul 26 din Directiva 2009/138/CE;

▼M8

7. „norme sectoriale” înseamnă actele juridice ale Uniunii privind supravegherea prudenţială a entităţilor reglementate, în special Regulamentele (UE) nr. 575/2013 ([2]) și (UE) 2019/2033 ([3]) ale Parlamentului European și ale Consiliului și Directivele 2009/138/CE, 2013/36/UE ([4]), 2014/65/UE ([5]) și (UE) 2019/2034 ([6]) ale Parlamentului European și ale Consiliului;

([1]) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.
([2]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerinţele prudenţiale pentru instituţiile de credit și firmele de investiţii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).
([3]) Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerinţele prudenţiale ale firmelor de investiţii și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).
([4]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituţiilor de credit și supravegherea prudenţială a instituţiilor de credit și a firmelor de investiţii, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).
([5]) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind pieţele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).
([6]) Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudenţială a firmelor de investiţii și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

▼M6

8. „sector financiar” înseamnă un sector format din una sau mai multe dintre entităţile menţionate în continuare:

   (a) o instituţie de credit, o instituţie financiară sau o întreprindere de servicii auxiliare în sensul articolului 4 punctele 1, 5 sau 21 din Directiva 2006/48/CE (denumite în continuare în mod colectiv „sectorul bancar”);

   (b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare în sensul articolului 13 punctele 1, 2, 4 sau 5 sau al articolului 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE (denumite în continuare în mod colectiv „sectorul asigurărilor”);

   (c) o întreprindere de investiţii în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE (denumită în continuare în mod colectiv „sectorul serviciilor de investiţii”);

9. „întreprindere mamă” înseamnă o întreprindere mamă conform definiţiei de la articolul 1 din a șaptea Directivă a Consiliului 83/349/CEE din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ([1]) sau orice întreprindere care, în opinia autorităţilor competente, exercită efectiv o influenţă dominantă asupra unei alte întreprinderi;

10. „filială” înseamnă o filială conform definiţiei de la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE sau orice întreprindere asupra căreia, potrivit opiniei autorităţilor competente, o întreprindere mamă exercită în mod efectiv o influenţă dominantă sau toate filialele unei întreprinderi filiale;

11. „participaţie” înseamnă o participaţie în sensul articolului 17 prima teză din a patra directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor tipuri de întreprinderi ([2]), sau deţinerea, în mod direct sau indirect, a cel puţin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;

12. „grup” înseamnă un grup de întreprinderi format dintr-o întreprindere mamă, filialele acesteia și entităţile în cadrul cărora întreprinderea mamă sau filialele acesteia deţin o participaţie, precum și întreprinderile între care există o relaţie în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și toate subgrupurile grupului;

12a. „control” înseamnă relaţia dintre o întreprindere mamă și o filială, astfel cum se prevede la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE, sau o relaţie similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

13. „legături strânse” înseamnă situaţia în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin control sau participaţie sau o situaţie în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt permanent legate aceeași persoană printr-o relaţie de control;

14. „conglomerat financiar” înseamnă un grup sau subgrup în care o entitate reglementată se află la conducerea grupului sau subgrupului sau cel puţin una dintre filialele acelui grup sau subgrup este o entitate reglementată și care îndeplinește următoarele condiţii:

   (a) în cazul în care o entitate reglementată este la conducerea grupului sau subgrupului:

([1]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.
([2]) JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

▼M6

(i) aceasta este fie întreprinderea mamă a unei entităţi din sectorul financiar, fie o entitate care deţine o participaţie într-o entitate din sectorul financiar, fie o entitate legată de o entitate din sectorul financiar printr-o relaţie în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(ii) cel puţin una dintre entităţile grupului sau subgrupului aparţine sectorului asigurărilor și cel puţin o entitate aparţine sectorului bancar sau sectorului de servicii de investiţii; și

(iii) activităţile consolidate sau agregate ale entităţilor grupului sau subgrupului în sectorul asigurărilor și ale entităţilor în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiţii sunt semnificative în sensul articolului 3 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă; sau

(b) în cazul în care la conducerea grupului sau subgrupului nu se află o entitate reglementată:

(i) activităţile grupului sau subgrupului se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 3 alineatul (1) din prezenta directivă;

(ii) cel puţin una dintre entităţile grupului sau subgrupului aparţine sectorului asigurărilor și cel puţin o entitate aparţine sectorului bancar sau sectorului de servicii de investiţii; și

(iii) activităţile consolidate sau agregate ale entităţilor grupului sau subgrupului în sectorul asigurărilor și ale entităţilor în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiţii sunt semnificative în sensul articolului 3 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă;

15. „holding financiar mixt” înseamnă o întreprindere mamă diferită de o entitate reglementată, care, împreună cu filialele sale, dintre care cel puţin una este o entitate reglementată cu sediul social în interiorul Uniunii, și cu alte entităţi, constituie un conglomerat financiar;

16. „autorităţi competente” înseamnă autorităţile naţionale ale statelor membre care dispun de competenţa legală sau de reglementare necesară pentru a supraveghea instituţiile de credit, întreprinderile de asigurare, întreprinderile de reasigurare, întreprinderile de investiţii, societăţile de administrare a activelor sau administratorii fondurilor de investiţii alternative, în mod individual sau la nivelul întregului grup;

17. „autorităţi competente implicate” înseamnă:

(a) autorităţile competente din statele membre care răspund de supravegherea sectorială consolidată a entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar, în special a ultimei întreprinderi mamă a unui sector;

(b) coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10, în cazul în care acesta este diferit de autorităţile menţionate la litera (a);

(c) alte autorităţi competente, în cazul în care autorităţile menţionate la literele (a) și (b) consideră acest lucru oportun;

▼M6

18. „tranzacţii în interiorul grupului” înseamnă toate tranzacţiile prin care o entitate reglementată care aparţine unui conglomerat financiar recurge direct sau indirect la alte întreprinderi din cadrul aceluiași grup sau la orice persoană fizică sau juridică ce are legături strânse cu întreprinderile din cadrul acestui grup în vederea îndeplinirii unei obligaţii de natură contractuală sau nu, cu titlu oneros sau nu;

19. „concentrarea riscurilor” înseamnă toate expunerile la risc care prezintă un potenţial de pierdere suficient de mare pentru a pune în pericol solvabilitatea sau poziţia financiară în general a entităţilor reglementate din conglomeratul financiar și care pot fi determinate de riscurile de contrapartidă/de credit, de investiţii, asigurare sau de piaţă, precum și de alte riscuri, sau de o combinaţie sau interacţiune a acestor riscuri.

Până la intrarea în vigoare a oricăror standarde tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 21a alineatul (1) litera (b), opinia menţionată la punctul 17 litera (c) ţine seama, în mod special, de cota de piaţă deţinută de entităţile reglementate din cadrul conglomeratului financiar în alte state membre, în special în cazul în care această cotă este mai mare de 5 %, precum și de importanţa în cadrul conglomeratului financiar a oricărei entităţi reglementate cu sediul în alt stat membru.

▼B

Articolul 3

Praguri pentru identificarea conglomeratelor financiare

▼M6

(1) Se consideră că activităţile unui grup se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 2 punctul 14 litera (b) punctul (i) în cazul în care raportul dintre totalul bilanţului entităţilor din sectorul financiar reglementate și nereglementate din cadrul grupului în ansamblul său și, respectiv, totalul bilanţului grupului este mai mare de 40 %.

(2) Se consideră că activităţile diferitelor sectoare financiare sunt semnificative în sensul articolului 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) sau litera (b) punctul (iii), pentru fiecare sector financiar în parte, în cazul în care valoarea medie a raportului dintre totalul bilanţului sectorului financiar în cauză și totalul bilanţului entităţilor din sectorul financiar al grupului și valoarea medie a raportului dintre cerinţele de solvabilitate ale aceluiași sector financiar și cerinţa de solvabilitate totală a entităţilor din sectorul financiar al grupului depășesc 10 %.

În sensul prezentei directive, sectorul financiar cel mai puţin important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai scăzută, iar sectorul financiar cel mai important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai ridicată. În scopul calculării mediei și pentru a determina care este sectorul financiar cel mai puţin important și care este sectorul financiar cel mai important, sectorul bancar și cel al serviciilor de investiţii sunt luate în considerare împreună.

Societăţile de administrare a activelor sunt adăugate sectorului căruia îi aparţin în cadrul grupului; dacă nu aparţin în mod exclusiv unui sector din cadrul grupului, ele sunt adăugate sectorului financiar celui mai puţin important.

▼M6

Administratorii fondurilor de investiţii alternative sunt adăugaţi sectorului căruia îi aparţin în cadrul grupului. Dacă nu aparţin în mod exclusiv unui sector din cadrul grupului, sunt adăugaţi sectorului financiar celui mai puţin important.

(3) Se consideră, de asemenea, că activităţile trans-sectoriale sunt importante în sensul articolului 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) sau litera (b) punctul (iii) în cazul în care totalul bilanţului sectorului financiar cel mai puţin important în cadrul grupului este mai mare de 6 miliarde EUR.

În cazul în care grupul nu atinge pragul menţionat la alineatul (2) din prezentul articol, autorităţile competente implicate pot decide de comun acord să nu mai considere grupul un conglomerat financiar. De asemenea, acestea pot decide să nu aplice dispoziţiile articolelor 7, 8 sau 9 în cazul în care consideră că includerea grupului în sfera de aplicare a prezentei directive sau aplicarea unor asemenea dispoziţii nu este necesară sau ar fi inoportună sau ar deveni o sursă de confuzie având în vedere obiectivele supravegherii suplimentare.

Deciziile luate în conformitate cu prezentul alineat se notifică celorlalte autorităţi competente și sunt făcute publice de către autorităţile competente, mai puţin în cazul unor situaţii excepţionale.

(3a) În cazul în care grupul atinge pragul menţionat la alineatul (2) din prezentul articol, dar sectorul financiar cel mai puţin important nu depășește 6 miliarde EUR, autorităţile competente implicate pot decide de comun acord să nu considere grupul un conglomerat financiar. De asemenea, acestea pot decide să nu aplice dispoziţiile articolelor 7, 8 sau 9 în cazul în care consideră că includerea grupului în sfera de aplicare a prezentei directive sau aplicarea unor asemenea dispoziţii nu este necesară sau ar fi inoportună sau ar deveni o sursă de confuzie având în vedere obiectivele supravegherii suplimentare.

Deciziile luate în conformitate cu prezentul alineat se notifică celorlalte autorităţi competente și sunt făcute publice de către autorităţile competente, mai puţin în cazul unor situaţii excepţionale.

▼B

(4) În sensul aplicării alineatelor (1), (2) și (3), autorităţile competente implicate pot, de comun acord:

▼M6
▼C1

(a) să excludă o entitate de la calcularea rapoartelor, în cazurile menţionate la articolul 6 alineatul (5) cu excepţia cazului în care entitatea s-a mutat dintr-un stat membru într-o ţară terţă și există o dovadă care să indice că entitatea și-a schimbat sediul pentru a evita reglementările;

▼B

(b) să ia în considerare respectarea pragurilor prevăzute la alineatele (1) și (2) timp de trei ani consecutivi pentru a evita schimbările bruște de regim și să nu ia în considerare respectarea acestor praguri în cazul unor modificări considerabile în structura grupului;

▼M6

(c) să excludă una sau mai multe participaţii în sectorul mai puţin important dacă aceste participaţii sunt hotărâtoare pentru identificarea unui conglomerat financiar și prezintă, la nivel colectiv, un interes neglijabil cu privire la obiectivele supravegherii suplimentare.

▼B

În cazul în care un conglomerat financiar a fost identificat în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3), deciziile menţionate la primul paragraf din prezentul alineat se iau pe baza unei propuneri înaintate de coordonatorul conglomeratului financiar în cauză.

▼M6

(5) În sensul aplicării alineatelor (1) și (2), autorităţile competente implicate pot, în cazuri excepţionale și de comun acord, să înlocuiască criteriul bazat pe totalul bilanţului cu unul sau mai mulţi dintre parametrii următori sau să integreze unul sau mai mulţi dintre aceștiparametri, în cazul în care autorităţile consideră că aceștia prezintă un interes deosebit în scopul supravegherii suplimentare în temeiul prezentei directive: structura veniturilor, activităţile în afara bilanţului, activele totale aflate în gestionare.

▼B

(6) În sensul aplicării alineatelor (1) și (2), în cazul în care rapoartele care sunt menţionate la aceste alineate scad sub nivelul de 40 % și, respectiv, 10 % pentru conglomeratele care fac deja obiectul supravegherii suplimentare, se aplică un raport mai mic stabilit la 35 % și, respectiv, 8 % pe parcursul celor trei ani următori, pentru a evita schimbări bruște de regim.

În mod similar, în sensul aplicării alineatului (3), în cazul în care totalul bilanţului sectorului financiar cel mai puţin important în cadrul grupului scade sub 6 miliarde euro pentru conglomeratele care fac deja obiectul supravegherii suplimentare, un prag inferior stabilit la 5 miliarde euro se aplică pe parcursul celor trei ani următori, pentru a evita schimbări bruște de regim.

Pe parcursul perioadei menţionate de prezentul alineat, cu acordul celorlalte autorităţi competente implicate, coordonatorul poate decide ca rapoartele sau sumele mai mici menţionate de prezentul alineat să nu mai fie aplicabile.

(7) Calculele privind bilanţul menţionate de prezentul articol se efectuează pe baza totalului bilanţului agregat al entităţilor din cadrul grupului, conform conturilor anuale ale acestora. În scopul efectuării acestor calcule, întreprinderile în cadrul cărora se deţine o participaţie sunt luate în considerare până la nivelul sumei din totalul bilanţului care corespunde cotei proporţionale agregate deţinută de grup. Cu toate acestea, în cazul în care sunt disponibile conturi consolidate, acestea se utilizează în locul conturilor agregate.

Cerinţele de solvabilitate menţionate la alineatele (2) și (3) se determină în conformitate cu dispoziţiile normelor sectoriale relevante.

▼M6

(8) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul ([1]) (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (ABE), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaţionale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) (AEAPO) sau Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și pieţe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) (AEVMP), elaborează, prin intermediul Comitetului comun al AES (Comitetul comun), orientări generale comune în vederea realizării convergenţei practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea alineatelor (2), (3), (3a), (4) și (5) din prezentul articol.

(9) Autorităţile competente reevaluează anual derogările de la aplicarea supravegherii suplimentare și revizuiesc indicatorii cantitativi prevăzuţi în prezentul articol și evaluările de risc efectuate pentru grupurile financiare.

▼B

Articolul 4

Identificarea unui conglomerat financiar

(1) Autorităţile competente care au autorizat entităţi reglementate identifică, în temeiul articolelor 2, 3 și 5, orice grup care intră în sfera de aplicare a prezentei directive.

▼M6

În acest sens:

— autorităţile competente care au autorizat entităţi reglementate care aparţin grupului colaborează strâns;

— în cazul în care o autoritate competentă consideră că o entitate reglementată autorizată de respectiva autoritate competentă aparţine unui grup care poate fi un conglomerat financiar și care nu a fost încă identificat în conformitate cu prezenta directivă, autoritatea competentă își prezintă opinia celorlalte autorităţi competente implicate și Comitetului comun.

▼M5

(2) Coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10 informează întreprinderea-mamă care se află la conducerea grupului sau, în absenţa unei întreprinderi-mamă, entitatea reglementată care prezintă bilanţul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important al grupului, cu privire la faptul că grupul a fost identificat ca fiind un conglomerat financiar, precum și cu privire la desemnarea coordonatorului.

▼M6

Coordonatorul informează în acest sens și autorităţile competente care au autorizat entităţile reglementate din cadrul grupului și autorităţile competente ale statului membru în care își are sediul social holdingul financiar mixt, precum și Comitetul comun.

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.
([2]) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.
([3]) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

▼M6

(3) Comitetul comun publică și actualizează pe site-ul său internet lista conglomeratelor financiare definite în conformitate cu articolul 2 punctul 14. Aceste informații sunt disponibile prin intermediul unei legături hipertext pe toate site-urile internet ale AES.

Denumirea fiecărei entități reglementate menționate la articolul 1 care face parte dintr-un conglomerat financiar este introdusă în lista pe care Comitetul comun o publică și actualizează pe site-ul său internet.

▼B

CAPITOLUL II

SUPRAVEGHEREA SUPLIMENTARĂ

SECȚIUNEA I

SFERA DE APLICARE

Articolul 5

Sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a entităților reglementate menționate la articolul 1

(1) Fără să aducă atingere dispozițiilor în materie de supraveghere prevăzute de normele sectoriale, statele membre iau măsurile necesare pentru ca entitățile reglementate prevăzute la articolul 1 să facă obiectul unei supravegheri suplimentare, în măsura și în conformitate cu modalitățile prevăzute de prezenta directivă.

(2) Entitățile reglementate menționate în continuare fac obiectul unei supravegheri suplimentare la nivelul conglomeratului financiar, în conformitate cu articolele 6 – 17:

(a) orice entitate reglementată care se află la conducerea unui conglomerat financiar;

▼M6

(b) orice întreprindere reglementată a cărei întreprindere mamă este un holding financiar mixt cu sediul social în interiorul Uniunii;

▼B

(c) orice entitate reglementată asociată unei alte entități din sectorul financiar prin relații de tipul celor menționate la articolul 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE.

În cazul în care un conglomerat financiar este un subgrup al unui alt conglomerat financiar care îndeplinește criteriile prevăzute la primul paragraf, statele membre pot aplica articolele 6–17 numai entităților reglementate din al doilea conglomerat financiar, iar orice trimitere din prezenta directivă la termenul „grup” și „conglomerat financiar” se interpretează în acest caz ca o trimitere la al doilea conglomerat.

▼M6

(3) Orice entitate reglementată care nu face obiectul supravegherii suplimentare în temeiul alineatului (2), a cărei întreprindere mamă este o entitate reglementată sau un holding financiar mixt al cărui sediu social se află într-o țară terță face obiectul unei supravegheri suplimentare la nivelul conglomeratului financiar în măsura și în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 18.

▼B

(4) În cazul în care anumite persoane deţin o participaţie într-una sau mai multe entităţi reglementate sau sunt asociate prin participaţie cu aceste entităţi sau exercită asupra acestora o influenţă considerabilă fără a deţine o participaţie sau fără a avea vreo legătură de participaţie cu acestea, în afară de cazurile prevăzute la alineatele (2) și (3), autorităţile competente implicate determină de comun acord și în conformitate cu legislaţia internă dacă și în ce măsură trebuie să se efectueze o supraveghere suplimentară a entităţilor reglementate ca și cum acestea ar constitui un conglomerat financiar.

▼M6

Pentru a aplica o astfel de supraveghere suplimentară, cel puţin una dintre entităţi trebuie să fie o entitate reglementată menţionată la articolul 1, iar condiţiile prevăzute la articolul 2 punctul 14 litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii) și la articolul 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) și litera (b) punctul (iii) trebuie să fie îndeplinite. Autorităţile competente implicate iau decizia ţinând seama de obiectivele supravegherii suplimentare definite în prezenta directivă.

▼B

În sensul aplicării dispoziţiilor primului paragraf „grupurilor cooperative”, autorităţile competente trebuie să ia în considerare angajamentul financiar public contractat de aceste grupuri faţă de alte entităţi financiare.

(5) Fără a se aduce atingere articolului 13, exercitarea supravegherii suplimentare la nivelul conglomeratului financiar nu implică în nici un caz obligaţia autorităţilor competente de a exercita o supraveghere individuală asupra holdingurilor financiare mixte, asupra entităţilor reglementate din ţări terţe care aparţin unui conglomerat financiar sau asupra entităţilor nereglementate care aparţin unui conglomerat financiar.

SECŢIUNEA 2

SITUAŢIA FINANCIARĂ

Articolul 6

Rata de adecvare a capitalului propriu

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, se exercită o supraveghere suplimentară cu privire la rata de adecvare a capitalului entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secţiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(5) și în anexa I.

(2) Statele membre impun entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar să se asigure că dispun, la nivelul conglomeratului financiar, de capital propriu care să fie întotdeauna cel puţin echivalent cu cerinţele în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu determinate în conformitate cu anexa I.

De asemenea, statele membre solicită ca entităţile reglementate să pună în aplicare o politică corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar.

Cerinţele menţionate la primul și al doilea paragraf fac obiectul unui control prudenţial exercitat de coordonator în conformitate cu secţiunea 3 din prezentul capitol.

▼B

Coordonatorul se asigură că calculul menţionat în primul paragraf se efectuează cel puţin o dată pe an, fie de către entităţile reglementate, fie de către holdingul financiar mixt.

Rezultatele calculului și datele relevante pe care acesta se bazează sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care conduce conglomeratul financiar sau, dacă acesta nu are la conducere o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorităţi competente implicate și a conglomeratului financiar.

▼M6

(3) Pentru a determina cerinţele privind rata de adecvare a capitalului propriu menţionată la alineatul (2) primul paragraf, entităţile menţionate în continuare sunt cuprinse în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în conformitate cu anexa I:

(a) o instituţie de credit, o instituţie financiară sau o întreprindere de servicii auxiliare;

(b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare;

(c) o societate de investiţii;

(d) un holding financiar mixt.

(4) În cazul în care cerinţele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al unui conglomerat financiar se calculează conform metodei nr. 1 (consolidare contabilă) menţionată în anexa I la prezenta directivă, capitalul propriu și cerința de solvabilitate pentru entităţile din cadrul grupului se calculează aplicând normele sectoriale corespondente privind modul de realizare și amploarea consolidării, prevăzute în mod concret la articolele 133 și 134 din Directiva 2006/48/CE și la articolul 221 din Directiva 2009/138/CE.

În cazul în care se aplică metoda nr. 2 (deducere și agregare) menţionată în anexa I, la efectuarea calculului se ia în considerare cota proporţională deţinută din capitalul subscris care este deţinută direct sau indirect de întreprinderea mamă sau de întreprinderea care deţine o participaţie într-o altă entitate din cadrul grupului.

▼B

(5) Coordonatorul poate decide să nu includă o anumită entitate la calcularea cerinţelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care entitatea se află într-o ţară terţă sau în care există obstacole de natură juridică ce împiedică transferul informaţiilor necesare, fără a se aduce atingere normelor sectoriale care obligă autorităţile competente să refuze autorizarea în cazul în care există obstacole în exercitarea efectivă a funcţiei lor de supraveghere;

▼B

(b) în cazul în care entitatea are o importanţă neglijabilă din perspectiva obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară a entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar;

(c) în cazul în care includerea acesteia este inoportună sau poate determina o confuzie din perspectiva obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară.

Cu toate acestea, în cazul în care mai multe entităţi ar urma să fie excluse în temeiul primului paragraf litera (b), acestea trebuie incluse dacă, în mod colectiv, acestea prezintă o importanţă care nu este de neglijat.

În cazul menţionat în primul paragraf litera (c), coordonatorul consultă, cu excepţia cazurilor de urgenţă, celelalte autorităţi competente implicate înainte de a adopta o decizie.

În cazul în care coordonatorul nu include o entitate reglementată în calcul într-unul din cazurile menţionate la primul paragraf literele (b) și (c), autorităţile competente din statul membru în care entitatea își are sediul pot solicita entităţii care se află la conducerea conglomeratului financiar să furnizeze informaţii care să faciliteze supravegherea entităţii reglementate în cauză.

Articolul 7

Concentrarea riscurilor

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, supravegherea suplimentară privind concentrarea riscurilor entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar se exercită în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secţiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(4) și în anexa II.

(2) Statele membre le solicită entităţilor reglementate sau holdingurilor financiare mixte să notifice coordonatorului, periodic și cel puţin o dată pe an, orice concentrare semnificativă a riscurilor la nivelul conglomeratului financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul articol și în anexa II. Informaţiile necesare sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care se află la conducerea conglomeratului financiar sau, în cazul în care la conducerea acestuia nu se află o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorităţi competente implicate și a conglomeratului financiar.

Aceste concentrări ale riscurilor fac obiectul unui control prudenţial exercitat de coordonator.

▼M6

(3) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a legislaţiei Uniunii, statele membre pot stabili limite cantitative, pot permite autorităţilor lor competente să stabilească limite cantitative, sau pot adopta alte măsuri de supraveghere care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară, în ceea ce privește orice concentrare a riscurilor la nivelul conglomeratului financiar.

▼B

(4) În cazul în care un conglomerat financiar este condus de un holding financiar mixt, normele sectoriale privind concentrarea riscurilor aplicabile sectorului financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar, în măsura în care acestea există, se aplică întregului sector în cauză, inclusiv holdingului financiar mixt.

▼M6

(5) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenţei practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a concentrării riscurilor, în conformitate cu alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Pentru a se evita orice suprapunere, orientările generale asigură aplicarea uniformă a instrumentelor de supraveghere, astfel cum se prevede la prezentul articol, cu aplicarea articolelor 106-118 din Directiva 2006/48/CE și a articolului 244 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol participaţiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul naţional al societăţilor comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.

▼B

Articolul 8

Tranzacţiile în interiorul grupului

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, se exercită o supraveghere suplimentară privind tranzacţiile în interiorul grupului realizate de entităţile reglementate care aparţin unui conglomerat financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secţiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(4) și de anexa II.

(2) Statele membre solicită entităţilor reglementate sau holdingurilor financiare mixte să notifice coordonatorului, periodic și cel puţin o dată pe an, orice tranzacţie semnificativă în interiorul grupului realizată de entităţile reglementate în cadrul conglomeratului financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul articol și în anexa II. În măsura în care pragurile menţionate la anexa II primul paragraf ultima teză nu au fost stabilite, se consideră că o tranzacţie în cadrul grupului este semnificativă în cazul în care valoarea acesteia depășește cel puţin 5 % din valoarea totală a cerinţelor privind rata de adecvare a capitalului propriu la nivelul unui conglomerat financiar.

Informaţiile necesare sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care se află la conducerea conglomeratului financiar sau, în cazul în care la conducerea acestuia nu se află o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorităţi competente implicate și a conglomeratului financiar.

Aceste tranzacţii în interiorul grupului fac obiectul unui control prudenţial exercitat de coordonatorul care răspunde de supravegherea suplimentară, în conformitate cu secţiunea 3 din prezentul capitol.

▼M6

(3) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a legislației Uniunii, statele membre pot stabili limite cantitative și cerințe calitative, pot permite autorităților lor competente să stabilească limite cantitative ori cerințe calitative, sau pot adopta alte măsuri de supraveghere care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară, în ceea ce privește tranzacțiile în interiorul grupului realizate de entitățile reglementate din cadrul unui conglomerat financiar.

▼B

(4) În cazul în care un conglomerat financiar este condus de un holding financiar mixt, normele sectoriale privind tranzacțiile din interiorul grupului aplicabile sectorului financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar se aplică întregului sector vizat, inclusiv holdingului financiar mixt.

▼M6

(5) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a tranzacțiilor din interiorul grupului, în conformitate cu alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Pentru a se evita orice suprapunere, orientările generale asigură aplicarea uniformă a instrumentelor de supraveghere, astfel cum se prevede la prezentul articol, cu aplicarea articolului 245 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol participațiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul național al societăților comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.

▼B

Articolul 9

Sisteme de control intern și proceduri de gestionare a riscurilor

(1) Statele membre le impun entităților reglementate să dețină, la nivelul conglomeratului financiar, proceduri de gestionare a riscurilor, precum și sisteme corespunzătoare de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile sănătoase.

(2) Procedurile de gestionare a riscurilor cuprind:

(a) o gestiune sănătoasă și o bună conducere a activităților, inclusiv aprobarea și analiza periodică a strategiilor și politicilor, pentru totalitatea riscurilor asumate, de către organele de conducere corespunzătoare la nivelul conglomeratului financiar;

(b) politici corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu pentru a anticipa impactul strategiilor de dezvoltare asupra profilului riscurilor și asupra cerințelor privind capitalul propriu stabilite în conformitate cu articolul 6 și anexa I;

(c) proceduri adecvate care să garanteze faptul că sistemele de supraveghere a riscurilor sunt adaptate organizației și că se iau toate măsurile pentru ca sistemele puse în aplicare în cadrul fiecărei întreprinderi care face obiectul supravegherii suplimentare să fie coerente, astfel încât riscurile să poată fi măsurate, supravegheate și ținute sub control la nivelul conglomeratului financiar;

▼M5

(d) mecanisme în vigoare care să permită sprijinirea și elaborarea, după caz, a unor mecanisme și planuri de redresare și de soluționare corespunzătoare. Aceste mecanisme sunt actualizate periodic.

▼B

(3) Sistemele de control intern cuprind:

(a) sisteme corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu care să permită identificarea și măsurarea tuturor riscurilor importante asumate, precum și stabilirea unui nivel al capitalului propriu adaptat la riscuri;

(b) proceduri sănătoase de informare și de contabilitate care să permită identificarea, măsurarea, încadrarea și verificarea tranzacțiilor în interiorul grupului, precum și concentrarea riscurilor.

▼M6

(4) Statele membre se asigură că toate întreprinderile care fac obiectul supravegherii suplimentare în temeiul articolului 5 dispun de sisteme de control intern proprii care să permită producerea tuturor datelor și informațiilor relevante în scopul supravegherii suplimentare.

Statele membre solicită entităților reglementate, la nivelul conglomeratului financiar, să pună la dispoziția autorității lor competente în mod periodic, detalii privind structura juridică, precum și structura de conducere și organizațională, inclusiv a tuturor entităților reglementate, a filialelor nereglementate și a sucursalelor importante.

Statele membre solicită entităților reglementate să facă public, la nivelul conglomeratului financiar, anual, fie integral, fie prin intermediul unor referiri la informații echivalente, descrierea structurii lor juridice, precum și a structurii de conducere și organizaționale.

▼B

(5) Procedurile și sistemele menționate la alineatele (1)-(4) fac obiectul unui control prudențial exercitat de coordonator.

▼M6

(6) Autoritățile competente armonizează aplicarea supravegherii suplimentare a mecanismelor de control intern și a proceselor de gestionare a riscurilor prevăzute în prezentul articol cu procesele de supraveghere prevăzute la articolul 124 din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 din Directiva 2009/138/CE. În acest scop, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a mecanismelor de control intern și a proceselor de gestionare a riscurilor, prevăzute la prezentul articol, precum și cu privire la coerența cu procesele de supraveghere prevăzute la articolul 124 din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea prezentului articol participațiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul național al societăților comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.

▼B

SECȚIUNEA 3

▼M5

MĂSURI DE FACILITARE A SUPRAVEGHERII SUPLIMENTARE ȘI COMPETENȚELE COMITETULUI COMUN

Articolul 9a

Rolul Comitetului comun

Comitetul comun asigură o supraveghere și respectare transsectorială și transfrontalieră coerentă a legislației Uniunii, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M6

Articolul 9b

Simularea de criză

(1) Statele membre pot cere coordonatorului să asigure organizarea de simulări de criză periodice și adecvate pentru conglomeratele financiare. Acestea pot solicită autorităților competente în cauză să coopereze pe deplin cu coordonatorul.

(2) În scopul simulărilor de criză organizate pe întreg teritoriul Uniunii, AES pot, prin intermediul Comitetului comun și, în cooperare cu Comitetul european pentru risc sistemic, instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic ([1]), să elaboreze parametri suplimentari pentru simulările de criză, care să cuprindă riscurile specifice asociate conglomeratelor financiare, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Coordonatorul transmite Comitetului comun rezultatele simulării de criză.

▼B

Articolul 10

Autoritatea competentă care răspunde de supravegherea suplimentară (coordonatorul)

▼M5

(1) Pentru a asigura o supraveghere suplimentară adecvată a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, se desemnează un coordonator unic, care răspunde de coordonarea și realizarea supravegherii suplimentare, din rândul autorităților competente din statele membre implicate, inclusiv cele din statul membru în care se află sediul social al holdingului financiar mixt. Identitatea coordonatorului se publică pe site-ul internet al Comitetul comun.

▼B

(2) Desemnarea coordonatorului se realizează pe baza următoarelor criterii:

(a) în cazul în care un conglomerat financiar este condus de o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată menționată anterior, în conformitate cu normele sectoriale aplicabile;

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

▼B

(b) în cazul în care un conglomerat financiar nu este condus de o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă selectată pe baza următoarelor principii:

(i) în cazul în care întreprinderea mamă a unei entităţi reglementate este un holding financiar mixt, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată în conformitate cu normele sectoriale aplicabile;

▼M6

(ii) în cazul în care cel puţin două entităţi reglementate care își au sediul social în Uniune au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt, iar una din aceste entităţi a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este exercitat de autoritatea competentă din statul membru care a autorizat entitatea reglementată în cauză;

▼B

în cazul în care mai multe entităţi reglementate care își desfășoară activitatea în diverse sectoare financiare au fost autorizate în statul membru în care își are sediul social holdingul financiar mixt, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă a entităţii reglementate care își desfășoară activitatea în sectorul financiar cel mai important;

în cazul în care un conglomerat financiar este condus de mai multe holdinguri financiare mixte care au sediul social în state membre diferite și în care în fiecare din aceste state membre există o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă a entităţii reglementate care prezintă cel mai ridicat bilanţ total, dacă entităţile în cauză își desfășoară activitatea în același sector financiar, sau de autoritatea competentă a entităţii reglementate care își desfășoară activitatea în sectorul financiar cel mai important;

▼M6

(iii) în cazul în care cel puţin două entităţi reglementate care își au sediul social în Uniune au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt, dar niciuna dintre aceste entităţi nu a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este exercitat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată care prezintă bilanţul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important;

▼B

(iv) în cazul în care conglomeratul financiar este un grup care nu are la conducere o întreprindere mamă sau în orice alt caz rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată care prezintă bilanţul total cel mai ridicat din sectorul financiar cel mai important.

▼B

(3) În anumite cazuri speciale, autorităţile competente implicate pot deroga, de comun acord, de la criteriile menţionate la alineatul (2) în cazul în care aplicarea acestora ar fi inadecvată, având în vedere structura conglomeratului și importanţa relativă a activităţilor acestuia în diverse ţări, și pot desemna o altă autoritate competentă în calitate de coordonator. Într-un astfel de caz, înainte de a lua decizia, autorităţile competente oferă conglomeratului posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la decizia în cauză.

Articolul 11

Sarcinile coordonatorului

(1) Sarcinile atribuite coordonatorului în ceea ce privește supravegherea suplimentară sunt următoarele:

(a) coordonarea colectării și diseminării informaţiilor utile sau esenţiale, în desfășurarea normală a activităţilor precum și în situaţii de urgenţă, inclusiv diseminarea informaţiilor importante pentru supravegherea prudenţială exercitată de o autoritate competentă în temeiul normelor sectoriale;

(b) asigurarea controlului prudenţial și evaluarea situaţiei financiare a unui conglomerat financiar;

(c) evaluarea aplicării normelor privind rata de adecvare a capitalului propriu, concentrarea riscurilor și tranzacţiile în interiorul grupului prevăzute la articolele 6, 7 și 8;

(d) evaluarea structurii, organizării și sistemelor de control intern ale conglomeratului financiar prevăzute la articolul 9;

(e) planificarea și coordonarea activităţilor prudenţiale, în desfășurarea normală a activităţilor precum și în situaţiile de urgenţă, în colaborare cu autorităţile competente implicate;

(f) îndeplinirea altor sarcini și luarea celorlalte măsuri și decizii atribuite coordonatorului în temeiul prezentei directive sau în cadrul aplicării dispoziţiilor acesteia.

▼M5

Pentru a facilita supravegherea suplimentară și pentru a-i oferi o bază juridică mai vastă, coordonatorul și celelalte autorităţi competente implicate și, după caz, celelalte autorităţi competente implicate încheie acorduri de coordonare. Aceste acorduri pot acorda sarcini suplimentare coordonatorului și pot preciza procedurile care trebuie urmate de către autorităţile competente implicate pentru a lua deciziile menţionate la articolele 3 și 4, articolul 5 alineatul (4), articolul 6, articolul 12 alineatul (2) și articolele 16 și 18, precum și pentru a colabora cu alte autorităţi competente.

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 8 și cu procedura prevăzută la articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări în vederea convergenţei practicilor de supraveghere cu privire la consistenţa acordurilor de coordonare a supravegherii în conformitate cu articolul 131a din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE.

▼B

(2) În cazul în care are nevoie de informaţii care au fost deja furnizate unei alte autorităţi competente în conformitate cu normele sectoriale, coordonatorul se adresează autorităţii în cauză, în măsura în care este posibil, pentru a evita suprapunerea informaţiilor comunicate diferitelor autorităţi care participă la procesul de supraveghere.

▼M6

(3) Fără a se aduce atingere posibilităţii prevăzute de actele legislative ale Uniunii de a delega anumite competenţe și responsabilităţi de supraveghere, prezenţa unui coordonator care are sarcini specifice privind supravegherea suplimentară a entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar nu modifică cu nimic sarcinile și responsabilităţile care revin autorităţilor competente în temeiul normelor sectoriale.

(4) Cooperarea impusă în cadrul prezentei secţiuni și exercitarea sarcinilor enumerate la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol și la articolul 12 și, condiţionate de cerinţele de confidenţialitate și de compatibilitatea cu dreptul Uniunii, coordonarea și cooperarea corespunzătoare cu autorităţile de supraveghere relevante din ţări terţe, atunci când este cazul, sunt realizate prin colegii înfiinţate în temeiul articolului 131a din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE.

Acordurile de coordonare menţionate la alineatul (1) al doilea paragraf se reflectă în mod separat în acordurile scrise de coordonare existente în temeiul articolului 131 din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 din Directiva 2009/138/CE. Coordonatorul, în calitate de președinte al unui colegiu înființat în temeiul articolului 131a din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE, decide care dintre autorităţile competente implicate participă la o reuniune sau la orice altă activitate a colegiului respectiv.

▼B

Articolul 12

Cooperarea și schimbul de informaţii între autorităţile competente

(1) Autorităţile competente care răspund de supravegherea entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar și autoritatea competentă desemnată drept coordonator pentru conglomeratul financiar în cauză colaborează strâns. Fără a se aduce atingere responsabilităţilor lor respective definite în normele sectoriale, aceste autorităţi, indiferent dacă se află în același stat membru sau nu, fac schimb de orice informaţii esenţiale sau utile în vederea îndeplinirii sarcinilor lor prudenţiale respective în temeiul normelor sectoriale și al prezentei directive. În acest scop, autorităţile competente și coordonatorul comunică, la cerere, orice informaţie utilă și, din proprie iniţiativă, orice informaţie esenţială.

Această colaborare cuprinde cel puţin colectarea și schimbul de informaţii cu privire la următoarele aspecte:

▼M6

(a) identificarea structurii juridice a grupului, precum și a structurii de conducere și organizaţionale, inclusiv a tuturor entităţilor reglementate, a filialelor nereglementate și a sucursalelor importante care aparţin unui conglomerat financiar, a acţionarilor holdingurilor calificate de la ultimul nivel al societăţii mamă, precum și a autorităţilor competente ale entităţilor reglementate din cadrul grupului;

▼B

(b) strategiile conglomeratului financiar;

(c) situaţia financiară a conglomeratului financiar, în special în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu, tranzacţiile în interiorul grupului, concentrarea riscurilor și rentabilitatea;

(d) principalii acţionari ai conglomeratului financiar și conducătorii acestuia;

(e) organizarea, gestionarea riscurilor și sistemele de control intern la nivelul conglomeratului financiar;

(f) procedurile de colectare a informaţiilor de la entităţile din conglomeratul financiar și de verificare a informaţiilor menţionate;

(g) dificultăţile întâmpinate de entităţile reglementate sau de alte entităţi din conglomeratul financiar care pot afecta grav entităţile reglementate menţionate;

(h) principalele sancţiuni și măsuri excepţionale luate de autorităţile competente în conformitate cu normele sectoriale sau cu prezenta directivă.

▼M5

Autorităţile competente pot, de asemenea, să facă schimb de informaţii cu autorităţile enumerate în continuare, după cum este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor lor respective, cu privire la entităţile reglementate care aparţin conglomeratului financiar, în conformitate cu normele sectoriale: băncile centrale, Sistemul European al Băncilor Centrale, Banca Centrală Europeană și Comitetul european pentru risc sistemic în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudenţială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic ([1]).

▼B

(2) Fără a aduce atingere responsabilităţilor lor respective definite în normele sectoriale, autorităţile competente implicate se consultă reciproc cu privire la aspectele enumerate în continuare, înainte de a lua o decizie care vizează funcţiile prudenţiale exercitate de celelalte autorităţi competente:

(a) o modificare a structurii acţionariatului, a organizării sau a conducerii entităţilor reglementate dintr-un conglomerat financiar care presupune aprobarea sau autorizarea de către autorităţile competente;

(b) principalele sancţiuni sau măsuri excepţionale luate de autorităţile competente.

O autoritate competentă poate decide să nu consulte omologii săi în caz de urgenţă sau în cazul în care o astfel de consultare ar putea compromite eficienţa deciziilor sale. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă informează fără întârziere celelalte autorităţi competente.

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

▼B

(3) Coordonatorul poate invita autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social al întreprinderii mamă, autorități care nu exercită ele însele supravegherea suplimentară în conformitate cu articolul 10, să solicite întreprinderii mamă să le furnizeze toate informațiile utile în vederea îndeplinirii misiunii sale de coordonare, prevăzută la articolul 11, precum și să îi comunice informațiile menționate anterior.

În cazul în care informațiile menționate la articolul 14 alineatul (2) au fost deja comunicate unei autorități competente în temeiul normelor sectoriale, autoritățile competente care răspund de supravegherea suplimentară se pot adresa acesteia pentru a obține informațiile în cauză.

(4) Statele membre autorizează autoritățile competente să facă schimbul de informații prevăzut la alineatele (1), (2) și (3), atât între ele cât și cu alte autorități. Colectarea sau deținerea informațiilor privind o entitate care aparține unui conglomerat financiar și care nu este o entitate reglementată nu implică nici o obligație, pentru autoritățile competente, de a juca un rol prudențial în raport cu entitatea vizată la nivel individual.

Informațiile primite în cadrul supravegherii suplimentare, în special orice informație vehiculată între autoritățile competente sau între acestea și alte autorități în conformitate cu prezenta directivă intră sub incidența normelor sectoriale privind secretul profesional și comunicarea informațiilor confidențiale.

▼M5

Articolul 12a

Cooperarea și schimbul de informații cu Comitetul comun

(1) Autoritățile competente cooperează cu Comitetul comun în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere Comitetul comun toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor acestuia în conformitate articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M6

(3) Coordonatorii pun la dispoziția Comitetului comun informațiile menționate la articolul 9 alineatul (4) și la articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a). Comitetul comun pune la dispoziția autorităților competente informații privind structura juridică, precum și structura de conducere și organizațională a conglomeratelor financiare.

Articolul 12b

Orientări generale comune

(1) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune privind efectuarea evaluărilor de risc ale conglomeratelor financiare de către autoritatea competentă. Aceste orientări generale asigură, în special, că evaluările de risc conțin instrumente adecvate pentru a evalua riscurile de grup cu care se confruntă conglomeratele financiare.

▼M6

(2) AES emit, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune pentru dezvoltarea practicilor de supraveghere care să permită supravegherea suplimentară a holdingurilor financiare mixte pentru a completa în mod adecvat supravegherea unui grup în temeiul Directivei 98/78/CE și al Directivei 2009/138/CE sau, după caz, supravegherea consolidată în temeiul Directivei 2006/48/CE. Respectivele orientări generale permit includerea tuturor riscurilor relevante în procesul de supraveghere, eliminând totodată potențialele suprapuneri prudențiale și de supraveghere.

▼B

Articolul 13

Organele de conducere ale holdingurilor financiare mixte

Statele membre solicită ca persoanele care administrează efectiv afacerile unui holding financiar mixt să prezinte buna reputaţie necesară și o experienţă suficientă și corespunzătoare pentru a exercita aceste funcţii.

Articolul 14

Accesul la informaţii

▼M5

(1) Statele membre se asigură că nu există nici un obstacol juridic care să împiedice, pe teritoriul lor, persoanele fizice și juridice care intră sub incidenţa supravegherii suplimentare, fie că sunt entităţi reglementate sau nu, să facă schimb între ele de orice informaţii care ar fi pertinente pentru supravegherea suplimentară sau să facă schimb de informaţii în conformitate cu prezenta directivă și cu AES, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, prin intermediul Comitetul comun când este cazul.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autorităţile competente care au sarcina de a exercita supravegherea suplimentară au acces, în contactele lor directe sau indirecte cu entităţile, fie acestea reglementate sau nu, care aparţin unui conglomerat financiar, la orice informaţii care ar putea fi relevante pentru supravegherea suplimentară.

Articolul 15

Verificarea

În cazul în care, în cadrul aplicării prezentei directive, autorităţile competente doresc, în anumite cazuri, să verifice informaţiile privind o entitate care aparţine unui conglomerat financiar, indiferent dacă este reglementată sau nu, și care are sediul într-un alt stat membru, acestea solicită autorităţilor din celălalt stat membru să efectueze această verificare.

Autorităţile care primesc o astfel de solicitare îi dau curs, în limita competenţelor lor, fie realizând chiar ele verificarea, fie autorizând un inspector sau un expert să o efectueze, fie acordând autorităţii care a înaintat cererea permisiunea de a efectua ea însăși verificarea.

▼B

În cazul în care nu efectuează ea însăși verificarea, autoritatea competentă care a formulat cererea poate participa la realizarea acesteia, dacă dorește.

Articolul 16

Măsuri de aplicare

În cazul în care entităţile reglementate din cadrul unui conglomerat financiar nu respectă cerinţele prevăzute la articolele 6-9 sau în care cerinţele în cauză sunt respectate dar, cu toate acestea, solvabilitatea entităţilor ar putea fi afectată, sau dacă tranzacţiile în interiorul grupului sau concentrările riscurilor ameninţă situaţia financiară a entităţilor reglementate în cauză, trebuie luate măsurile necesare pentru a remedia situaţia cât mai curând posibil:

— de către coordonator, în ceea ce privește holdingurile financiare mixte;

— de către autorităţile competente, în ceea ce privește entităţile reglementate; în acest scop, coordonatorul informează autorităţile competente menţionate cu privire la aspectele constatate.

▼M5

Fără a se aduce atingere articolului 17 alineatul (2), statele membre pot stabili măsurile pe care autorităţile competente le pot lua cu privire la holdingurile financiare mixte. În conformitate cu procedura prevăzută la articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES pot elabora, prin intermediul Comitetul comun, orientări pentru măsuri referitoare la holdingurile financiare mixte.

▼B

Autorităţile competente implicate, inclusiv coordonatorul, asigură coordonarea acţiunilor lor de supraveghere, dacă este necesar.

Articolul 17

Competenţele suplimentare ale autorităţilor competente

(1) Până la realizarea unei armonizări și mai aprofundate a normelor sectoriale, statele membre își abilitează autorităţile competente să ia orice măsură prudenţială considerată necesară pentru a preveni orice eludare a normelor sectoriale de către entităţile reglementate care aparţin unui conglomerat financiar sau pentru a remedia această situaţie.

(2) Fără să aducă atingere dispoziţiilor lor de drept penal, statele membre se asigură că dispun de sancţiuni sau măsuri proprii pentru a pune capăt încălcărilor constatate sau pentru a elimina cauzele acestor încălcări care să poată fi impuse holdingurilor financiare mixte, sau celor care asigură conducerea efectivă a acestora, care încalcă actele cu putere de lege sau actele administrative adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive. În anumite cazuri, aceste măsuri pot implica intervenţia instanţelor judecătorești. Autorităţile competente colaborează strâns pentru a se asigura că sancţiunile și măsurile aplicate au efectele scontate.

▼B

SECŢIUNEA 4

ŢĂRILE TERŢE

Articolul 18

▼M6

Întreprinderi mamă cu sediul într-o ţară terţă

▼M5

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, unde se aplică articolul 5 alineatul (3), autorităţile competente verifică dacă entităţile reglementate a căror întreprindere-mamă are sediul central într-o ţară terţă sunt supuse de către o autoritatea competentă a acelei ţări terţe la o supraveghere echivalentă cu cea prevăzută de prezenta directivă privind supravegherea suplimentară a entităţilor reglementate menţionate la articolul 5 alineatul (2). Verificarea este efectuată de autoritatea competentă care ar avea rolul de coordonator în cazul în care s-ar aplica criteriile prevăzute la articolul 10 alineatul (2), la cererea întreprinderii-mamă sau a oricărei entităţi reglementate autorizate în cadrul Uniunii sau din proprie iniţiativă.

Autoritatea competentă în cauză consultă celelalte autorităţi competente implicate și face toate eforturile necesare pentru a respecta orice orientări aplicabile, elaborate prin intermediul Comitetul comun, în conformitate cu articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(1a) În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu decizia luată de altă autoritate competentă în temeiul alineatului (1), se aplică articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

(2) În absenţa supravegherii echivalente menţionate la alineatul (1), statele membre aplică entităţilor reglementate, prin analogie, dispoziţiile privind supravegherea suplimentară a entităţilor reglementate menţionate la articolul 5 alineatul (2). Autorităţile competente pot, de asemenea, recurge la una din metodele prevăzute la alineatul (3).

▼M6

(3) Autorităţile competente pot aplica alte metode care să asigure supravegherea suplimentară corespunzătoare a entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar. Aceste metode sunt aprobate de către coordonator, după consultarea celorlalte autorităţi competente relevante. Autorităţile competente pot solicita în mod special înfiinţarea unui holding financiar mixt cu sediul social în Uniune și pot aplica prezenta directivă entităţilor reglementate din conglomeratul financiar condus de respectivul holding. Autorităţile competente se asigură că aceste metode îndeplinesc obiectivul de supraveghere suplimentară în conformitate cu prezenta directivă și informează celelalte autorităţi competente implicate și Comisia.

▼M6

Articolul 19

Cooperarea cu autorităţile competente din ţările terţe

Articolul 39 alineatele (1) și (2) din Directiva 2006/48/CE, articolul 10a din Directiva 98/78/CE și articolul 264 din Directiva 2009/138/CE se aplică mutatis mutandis în cazul negocierii de acorduri cu una sau mai multe ţări terţe cu privire la modalităţile de exercitare a supravegherii suplimentare a entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar.

▼B

CAPITOLUL III

▼M6

ACTE DELEGATE ȘI MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 20

Competenţe conferite Comisiei

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 21c în ceea ce privește adaptările tehnice care trebuie aduse prezentei directive în următoarele domenii:

(a) formularea mai precisă a definiţiilor prevăzute la articolul 2 pentru a lua în considerare evoluţia pieţelor financiare la aplicarea prezentei directive;

(b) alinierea terminologiei și reformularea definiţiilor din prezenta directivă în conformitate cu actele ulterioare ale Uniunii privind entităţile reglementate și aspectele conexe;

(c) definirea mai precisă a metodelor de calcul prevăzute la anexa I pentru a lua în considerare evoluţia pieţelor financiare și a tehnicilor prudenţiale.

Aceste măsuri nu includ dispoziţiile care fac obiectul competenţei delegate și conferite Comisiei în ceea ce privește elementele enumerate la articolul 21a.

▼B

Articolul 21

Comitetul

(1) Comisia este sprijinită de un Comitet pentru conglomerate financiare, denumit în continuare „comitetul”.

▼M6

_____

▼M5

(4) AES, prin intermediul Comitetului comun, pot formula orientări generale pentru a stabili dacă regimurile de supraveghere suplimentară ale autorităţilor competente din ţările terţe pot atinge obiectivele urmărite de supravegherea suplimentară, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în ceea ce privește entităţile reglementate dintr-un conglomerat financiar condus de o întreprindere care are sediul într-o ţară terţă. Comitetul comun reexaminează periodic toate orientările de acest tip și ţine seama de orice modificare a supravegherii suplimentare exercitate de autorităţile competente menţionate anterior.

▼M6

_____

▼B

(6) Statele membre informează comitetul cu privire la principiile pe care le aplică în ceea ce privește supravegherea suplimentară a tranzacţiilor în interiorul grupului și a concentrării riscurilor.

▼M5

Articolul 21a

Standarde tehnice

(1) În vederea garantării unei armonizări consecvente a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la:

(a) articolul 2 alineatul (11), pentru a preciza aplicarea articolului 17 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului în contextul prezentei directive;

(b) articolul 2 alineatul (17), pentru a stabili procedura sau a preciza criteriile de stabilire a „autorităţilor competente relevante”;

(c) articolul 3 alineatul (5) pentru a preciza parametrii alternativi pentru identificarea unui conglomerat financiar;

▼M6

(d) articolul 6 alineatul (2) în vederea asigurării unui format uniform (cu instrucţiunile) pentru raportare și a determinării frecvenţei de raportare și, după caz, a datelor de raportare.

▼M5

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M6

(1a) În vederea asigurării unei aplicări consecvente a dispoziţiilor de la articolele 2, 7 și 8 și din anexa II, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, un proiect de standarde tehnice de reglementare pentru stabilirea unei formulări mai precise a definiţiilor prevăzute la articolul 2 și pentru a coordona dispoziţiile adoptate în temeiul articolelor 7 și 8 și al anexei II.

Comitetul comun prezintă proiectele de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 1 ianuarie 2015.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M5

(2) În vederea garantării condiţii uniforme de aplicare a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la:

▼M7

_____

▼M5

(b) articolul 7 alineatul (2) pentru a asigura condiţii uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiţiei „concentrării riscurilor” în domeniul controlului prudenţial prevăzut la al doilea paragraf al articolului 7 alineatul (2);

(c) articolul 8 alineatul (2) pentru a asigura condiţii uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiţiei „tranzacţiilor în interiorul grupului” în domeniul controlului prudenţial prevăzut la al treilea paragraf al articolului 8 alineatul (2);

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M7

(3) Pentru a asigura aplicarea consecventă a metodelor de calculare prevăzute în anexa I partea II din prezenta directivă, coroborată cu articolul 49 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și articolul 228 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, dar fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (4) din prezenta directivă, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la articolul 6 alineatul (2) din prezenta directivă.

AES înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare cu până la cinci luni înainte de data aplicării menţionate la articolul 309 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, respectiv.

▼M6

Articolul 21b

Orientări generale comune

AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientările generale comune menţionate la articolul 3 alineatul (8), articolul 7 alineatul (5), articolul 8 alineatul (5), articolul 9 alineatul (6), articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf, articolul 12b și articolul 21 alineatul (4) în conformitate cu procedura stabilită la articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M6

Articolul 21c

Exercitarea delegării de competenţe

(1) Competenţa de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condiţiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Delegarea de competenţe menţionată la articolul 20 se conferă Comisiei pe o perioadă de patru ani de la 9 decembrie 2011. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competenţe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competenţe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepţia cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competenţe menţionată la articolul 20 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competenţe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menţionată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 20 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecţiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecţiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la iniţiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

▼B

CAPITOLUL IV

MODIFICĂRILE DIRECTIVELOR ÎN VIGOARE

▼M4

———————

▼B

Articolul 23

Modificări la Directiva 79/267/CEE

Directiva 79/267/CEE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 12a*

(1) Autorităţile competente din celălalt stat membru implicat sunt consultate înainte de acordarea autorizaţiei unei întreprinderi de asigurare de viaţă care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

▼B

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deţine de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă dintr-un stat membru vizat care răspunde de supravegherea instituţiilor de credit sau a întreprinderilor de investiţii este consultată înainte de acordarea autorizaţiei unei întreprinderi de asigurare de viaţă care este:

(a) o filială a unei instituţii de credit autorizate sau a unei întreprinderi de investiţii autorizate în cadrul Comunităţii sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de investiţii autorizate sau a unei instituţii de credit autorizate în cadrul Comunităţii sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deţine de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de investiţii autorizate sau asupra unei instituţii de credit autorizate în cadrul Comunităţii.

(3) Autorităţile competente implicate menţionate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calităţii acţionarilor, precum și a onorabilităţii și competenţei administratorilor implicaţi în gestiunea unei alte entităţi din cadrul aceluiași grup. Autorităţile menţionate își comunică reciproc toate informaţiile privind aceste aspecte, în cazul în care informaţiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorităţi competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizaţii, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condiţiilor de funcţionare.”

2. La articolul 18 alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„Marja de solvabilitate disponibilă se reduce de asemenea cu următoarele elemente:

(a) participaţiile deţinute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din prezenta directivă, al articolului 6 din Directiva 73/239/CEE (*) sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**);

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

▼B

— instituţii de credit și instituţii financiare în sensul articolului 1 punctele 1 și 5 din Directiva 2000/12/CE (***);

— întreprinderi de investiţii și instituţii financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE (****) și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CE (*****);

(b) fiecare din elementele prevăzute în continuare pe care întreprinderea de asigurare le deţine în entităţile definite la litera (a) în care deţine o participaţie:

— instrumentele menţionate la alineatul (3);

— instrumentele menţionate la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE;

— creanţele subordonate și instrumentele menţionate la articolul 35 și articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se deţine temporar o participaţie într-o altă instituţie de credit, o altă întreprindere de investiţii, o altă instituţie financiară, o altă întreprindere de asigurare, o altă întreprindere de reasigurare sau un alt holding de asigurare în scopul realizării unei operaţiuni de asistenţă financiară pentru a reorganiza și redresa entitatea vizată, autoritatea competentă poate deroga de la dispoziţiile privind deducerea menţionate la al treilea paragraf literele (a) și (b).

Ca alternativă la deducerea elementelor menţionate la al treilea paragraf literele (a) și (b) deţinute de întreprinderea de asigurare în instituţii de credit, întreprinderi de investiţii și instituţii financiare, statele membre le pot permite întreprinderilor de asigurare să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar (******). Metoda nr. 1 („consolidare contabilă”) nu se aplică decât în cazul în care autoritatea competentă este sigură de nivelul de gestiune integrată și de control intern al entităţilor care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent pe termen lung.

În vederea calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, statele membre pot prevedea ca întreprinderile de asigurare care fac obiectul supravegherii suplimentare în conformitate cu Directiva 98/78/CE sau Directiva 2002/87/CE să aibă posibilitatea de a nu deduce elementele menţionate la al treilea paragraf literele (a) și (b) care sunt deţinute în instituţiile de credit, întreprinderile de investiţii, instituţiile financiare, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în holdingurile de asigurare care intră sub incidenţa supravegherii suplimentare.

▼B

În scopul scăderii participaţiilor menţionate de prezentul alineat, prin „participaţie” se înţelege o participaţie în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

_____

(*) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).
(**) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.
(***) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).
(****) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).
(*****) JO L 141, 11.6.1993, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 98/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 204, 21.7.1998, p. 29).
(******) JO L 35, 11.2.2003.”

▼M4

_____

▼B

Articolul 25

Modificări la Directiva 92/96/CEE

Directiva 92/96/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 14 se introduce următorul alineat:

„(1a) În cazul în care achizitorul unei participaţii menţionate la alineatul (1) este o întreprindere de asigurare autorizată, o instituţie de credit autorizată sau o întreprindere de investiţii autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entităţi sau o persoană fizică sau juridică ce deţine controlul asupra unei astfel de entităţi și dacă, drept urmare a acestei achiziţii, întreprinderea în care achizitorul intenţionează să deţină o participaţie ar deveni o filială a respectivului achizitor sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziţiei trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menţionată la articolul 12a din Directiva 79/267/CEE.”

2. La articolul 15, alineatul (5c) se înlocuieşte cu următoarele:

„(5c) Prezentul articol nu împiedică autoritatea competentă să transmită:

— băncilor centrale și celorlalte organisme cu funcţie similară în calitate de autorităţi monetare;

— după caz, altor autorităţi publice care răspund de supravegherea sistemelor de plată;

▼B

informaţii destinate îndeplinirii sarcinii acestora și nici nu împiedică autorităţile sau organismele menţionate să comunice autorităţilor competente informaţiile care le sunt necesare în sensul alineatului (4). Informaţiile primite în acest context sunt supuse secretului profesional impus de prezentul articol.”

Articolul 26

Modificări la Directiva 93/6/CEE

La articolul 7 alineatul (3) din Directiva 93/6/CEE, prima și a doua liniuţă se înlocuiesc cu următoarele:

„— un holding financiar este o instituţie financiară ale cărei filiale sunt exclusiv sau în principal întreprinderi de investiţii sau alte instituţii financiare, cel puţin una dintre filiale fiind o întreprindere de investiţii, și care nu este un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar (*);

— un holding mixt este o întreprindere mamă diferită de un holding financiar, de o întreprindere de investiţii sau de un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE, printre filialele căreia există cel puţin o întreprindere de investiţii;

(*) JO L 35, 11.2.2003.”

Articolul 27

Modificări la Directiva 93/22/CEE

Directiva 93/22/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6 se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritatea competentă dintr-un stat membru implicat, care răspunde de supravegherea instituţiilor de credit sau a întreprinderilor de asigurare este consultată înainte de acordarea unei autorizaţii unei întreprinderi de investiţii care este:

(a) o filială a unei instituţii de credit autorizate sau a unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunităţii sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei instituţii de credit autorizate sau a unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunităţii sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deţine de asemenea controlul asupra unei instituţii de credit autorizate sau asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunităţii.

▼B

Autoritățile competente vizate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței administratorilor implicați în gestiunea unei alte entități din cadrul aceluiași grup. Autoritățile menționate își comunică reciproc toate informațiile privind aceste aspecte, în cazul în care informațiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorități competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizații, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condițiilor de funcționare.”

2. La articolul 9, alineatul (2) se înlocuiește cu următoarele:

„(2) În cazul în care achizitorul unei participații menționate la alineatul (1) este o întreprindere de investiții autorizată, o instituție de credit autorizată sau o întreprindere de asigurare autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce deține controlul asupra unei astfel de entități și dacă, drept urmare a acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul intenționează să dețină o participație ar deveni o filială a achizitorului menționat anterior sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziției realizate trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menționată la articolul 6.”

▼M4

_____

▼B

Articolul 29

Modificări la Directiva 2000/12/CE

Directiva 2000/12/CE se modifică după cum urmează:

▼M2

_____

▼B

3. La articolul 16, alineatul (2) se înlocuiește cu următoarele:

„(2) În cazul în care achizitorul unei participații prevăzute la alineatul (1) este o întreprindere de investiții autorizată, o instituție de credit autorizată, o întreprindere de asigurare autorizată sau o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce deține controlul asupra entității în cauză și dacă, drept urmare a acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul intenționează să dețină o participație ar deveni o filială a achizitorului menționat anterior sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziției realizate trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menționată la articolul 12.”

▼M2

_____

▼B

CAPITOLUL V

ÎNTREPRINDERILE DE ADMINISTRARE A INVESTIŢIILOR

Articolul 30

Întreprinderile de administrare a investiţiilor

▼M6

Până la realizarea unei coordonări ulterioare a normelor sectoriale, statele membre se asigură că întreprinderile de administrare a investiţiilor se încadrează:

(a) în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituţiilor de credit și a întreprinderilor de investiţii sau în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare care aparţin unui grup de asigurare;

(b) în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în sensul prezentei directive, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar;

(c) în procesul de identificare în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

▼B

În sensul aplicării primului paragraf, statele membre le permit autorităţilor lor competente sau le solicită să decidă care sunt normele sectoriale (sectorul bancar, sectorul asigurărilor sau sectorul serviciilor de investiţii) conform cărora întreprinderile de administrare a investiţiilor intră sub incidenţa supravegherii consolidate și a supravegherii suplimentare menţionate la primul paragraf litera (a). În sensul prezentei dispoziţii, normele sectoriale relevante care prevăd sub ce formă și în ce măsură sunt cuprinse instituţiile financiare (în cazul în care întreprinderile de administrare a investiţiilor intră în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituţiilor de credit și a întreprinderilor de investiţii) și întreprinderile de reasigurare (în cazul în care întreprinderile de administrare a investiţiilor intră în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare) se aplică *mutatis mutandis* întreprinderilor de administrare a investiţiilor. În sensul supravegherii suplimentare menţionate la primul paragraf litera (b), întreprinderile de administrare a investiţiilor sunt tratate ca și cum ar aparţine sectorului în care se încadrează în conformitate cu primul paragraf litera (a).

În sensul prezentei directive, în cazul în care o întreprindere de administrare a investiţiilor face parte dintr-un conglomerat financiar, toate trimiterile la conceptul de entitate reglementată și toate trimiterile la conceptul de autorităţi competente sau de autorităţi competente implicate se înţeleg ca o trimitere la întreprinderile de administrare a investiţiilor sau, respectiv, la autorităţile care răspund de supravegherea întreprinderilor de administrare a investiţiilor. Prezenta dispoziţie se aplică *mutatis mutandis* grupurilor menţionate la primul paragraf litera (a).

▼M6

Articolul 30a

Administratorii fondurilor de investiţii alternative

(1) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a normelor sectoriale, statele membre se asigură că administratorii fondurilor de investiţii alternative se încadrează:

▼M6

(a) în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituţiilor de credit și a întreprinderilor de investiţii sau în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare care aparţin unui grup de asigurare;

(b) în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în sensul prezentei directive, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar; precum și

(c) în procesul de identificare în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

(2) În scopul aplicării alineatului (1), statele membre stabilesc sau le permit autorităţilor lor competente să decidă care sunt normele sectoriale (sectorul bancar, sectorul asigurărilor sau sectorul serviciilor de investiţii) pe baza cărora administratorii fondurilor de investiţii alternative intră sub incidenţa supravegherii consolidate sau a supravegherii suplimentare menţionate la alineatul (1) litera (a). În sensul prezentului alineat, normele sectoriale relevante privind forma și gradul de includere al instituţiilor financiare se aplică mutatis mutandis administratorilor fondurilor de investiţii alternative. În sensul supravegherii suplimentare menţionate la alineatul (1) litera (b), administratorii fondurilor de investiţii alternative sunt trataţi ca făcând parte din sectorul în care se încadrează în conformitate cu alineatul (1) litera (a).

În sensul prezentei directive, în cazul în care un administrator de fonduri de investiţii alternative face parte dintr-un conglomerat financiar, toate trimiterile la entităţile reglementate și la autorităţile competente relevante se înţeleg ca incluzând administratorii fondurilor de investiţii alternative și autorităţile competente care răspund de supravegherea administratorilor fondurilor de investiţii alternative. Această dispoziţie se aplică mutatis mutandis grupurilor menţionate la alineatul (1) litera (a).

▼M9

Articolul 30b

Punerea la dispoziţie a informaţiilor în punctul unic de acces european

(1) De la 10 ianuarie 2030, statele membre se asigură că, atunci când publică orice informaţie menţionată la articolul 9 alineatul (4) din prezenta directivă, entităţile reglementate transmit în același timp informaţiile respective organismului de colectare menţionat la alineatul (3) de la prezentul articol pentru a fi puse la dispoziţie în punctul unic de acces european (ESAP) înfiinţat în temeiul Regulamentului (UE) 2023/2859 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

Statele membre se asigură că informaţiile respectă cerinţele următoare:

(a) sunt prezentate într-un format care permite extragerea de date, în sensul definiţiei de la articolul 2 punctul 3 din Regulamentul (UE) 2023/2859, sau, în cazul în care acest lucru este prevăzut de dreptul Uniunii, într-un format prelucrabil automat, în sensul definiţiei de la articolul 2 punctul 4 din regulamentul respectiv;

([1]) Regulamentul (UE) 2023/2859 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 decembrie 2023 de înființare a unui punct unic de acces european care oferă acces centralizat la informațiile puse la dispoziția publicului relevante pentru serviciile financiare, pentru piețele de capital și pentru durabilitate (JO L, 2023/2859, 20.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj).

▼M9

(b) sunt însoţite de următoarele metadate:

(i) toate denumirile entităţii reglementate la care se referă informaţiile;

(ii) identificatorul entităţii juridice al entităţii reglementate, astfel cum este precizat în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul (UE) 2023/2859;

(iii) categoria de dimensiune a entităţii reglementate, astfel cum este precizată în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (d) din regulamentul respectiv;

(iv) tipul de informaţii, astfel cum sunt clasificate în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (c) din regulamentul respectiv;

(v) o menţiune care să indice dacă informaţiile conţin date cu caracter personal.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b) punctul (ii), statele membre solicită entităţilor reglementate să obţină un identificator al entităţii juridice.

(3) În scopul punerii la dispoziţie în ESAP a informaţiilor menţionate la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritatea competentă este organism de colectare, în sensul definiţiei de la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2023/2859.

(4) În scopul colectării și gestionării eficiente a informaţiilor transmise în conformitate cu alineatul (1), ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(a) orice alte metadate care trebuie să însoţească informaţiile;

(b) modul de structurare a datelor la nivelul informaţiilor prezentate;

(c) pentru ce informaţii este necesar un format prelucrabil automat și, în astfel de cazuri, ce format prelucrabil automat trebuie utilizat.

În sensul literei (c), ESMA evaluează avantajele și dezavantajele diferitelor formate prelucrabile automat și efectuează teste adecvate în condiţii reale de utilizare.

ESMA prezintă Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menţionate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼M9

(5) Dacă este necesar, ESMA adoptă orientări pentru a se asigura că metadatele transmise în conformitate cu alineatul (4) primul paragraf litera (a) sunt corecte.

▼B

CAPITOLUL VI

DISPOZIŢII TRANZITORII ŞI FINALE

Articolul 31

Raportul Comisiei

(1) Cel târziu la 11 august 2007, Comisia înaintează Comitetului pentru conglomerate financiare menţionat la articolul 21 un raport privind practicile statelor membre și, dacă este necesar, privind nevoia de a realiza o armonizare mai aprofundată în ceea ce privește:

— includerea întreprinderilor de administrare a investiţiilor în sfera de aplicare a supravegherii consolidate la nivelul grupului;

— selectarea și aplicarea metodelor privind rata de adecvare a capitalului propriu, prevăzute la anexa I;

— definirea tranzacţiilor semnificative din interiorul grupului, a concentrării semnificative a riscurilor, a supravegherii tranzacţiilor în interiorul grupului și a concentrării riscurilor prevăzute la anexa II, în special în ceea ce privește introducerea unor limite cantitative și a unor cerinţe calitative în acest scop;

— intervalele la care conglomeratele financiare calculează cerinţele privind rata de adecvare a capitalului propriu, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2), și fac cunoscute coordonatorului concentrările semnificative de riscuri în conformitate cu articolul 7 alineatul (2).

Comisia consultă comitetul înainte de a-și înainta propunerile.

(2) În termen de un an de la încheierea unui acord internaţional asupra dispoziţiilor privind eliminarea utilizării suprapuse a capitalului propriu în cadrul grupurilor financiare, Comisia analizează modalităţile de aliniere a dispoziţiilor prezentei directive la acordurile internaţionale în cauză și, după caz, face propunerile care se impun în acest sens.

Articolul 32

Transpunerea

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 11 august 2004. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre se asigură că actele prevăzute la primul paragraf se aplică, pentru prima dată, supravegherii conturilor aferente exerciţiului financiar care începe la 1 ianuarie 2005 sau pe parcursul anului 2005.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conţin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoţite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

▼B

Articolul 33

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.*

Articolul 34

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXA I

RATA DE ADECVARE A CAPITALULUI PROPRIU

Calcularea cerințelor suplimentare cu privire la rata de adecvare a capitalului propriu în cazul entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, menționate la articolul 6 alineatul (1), se realizează în conformitate cu principiile tehnice și cu una dintre metodele prevăzute de prezenta anexă.

Fără să aducă atingere dispozițiilor următorului paragraf, statele membre permit autorităților lor competente, în cazul în care acestea au rolul de coordonator pentru un anumit conglomerat financiar, să decidă, după consultarea autorităților competente implicate și a conglomeratului, care este metoda aplicată de conglomeratul financiar în cauză.

Statele membre pot solicita ca acest calcul să se efectueze în conformitate cu una dintre metodele indicate în prezenta anexă în cazul în care conglomeratul financiar este condus de o entitate reglementată care a fost autorizată în statul membru în cauză. În cazul în care un conglomerat financiar nu este condus de o entitate reglementată în sensul articolului 1, statele membre autorizează aplicarea oricărei metode descrise în prezenta anexă, cu excepția cazului în care autoritățile competente implicate se află în același stat membru, caz în care statul membru vizat poate impune aplicarea unei anumite metode.

I. **Principii tehnice**

1. *Sfera de aplicare și modul de calcul al cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu*

Indiferent de metoda utilizată, în cazul în care entitatea este o filială care acuză un deficit de solvabilitate sau, în cazul unei entități nereglementate din sectorul financiar, un deficit de solvabilitate noțional, se ia în considerare deficitul de solvabilitate total al filialei. Dacă, într-un astfel de caz, în opinia coordonatorului, răspunderea întreprinderii mamă care deține o parte din capital este limitată, în mod strict și lipsit de ambiguitate, la acea parte a capitalului, coordonatorul poate permite ca deficitul de solvabilitate al filialei să fie luat în considerare în mod proporțional.

În cazul în care nu există o legătură de capital între întreprinderile aceluiași conglomerat financiar, coordonatorul, după consultarea celorlalte autorități competente implicate, stabilește care este partea proporțională care trebuie luată în considerare, având în vedere răspunderea determinată de relația existentă.

2. *Alte principii tehnice*

Indiferent de metoda utilizată pentru a calcula cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, așa cum este prezentată în secțiunea II din prezenta anexă, coordonatorul și, după caz, celelalte autorități competente implicate se asigură că se aplică următoarele principii:

(i) se interzice utilizarea multiplă a elementelor care pot fi luate în considerare la calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar („utilizare suprapusă a capitalului propriu”), precum și crearea necorespunzătoare de capital propriu în interiorul grupului; pentru a garanta eliminarea utilizării suprapuse a capitalului propriu și a creării de capital propriu în interiorul grupului, autoritățile competente aplică prin analogie principiile pertinente prevăzute de normele sectoriale corespondente;

▼B

(ii) până la realizarea unei armonizări mai aprofundate a normelor sectoriale, cerinţele de solvabilitate aplicabile diferitelor sectoare financiare reprezentate în cadrul unui conglomerat financiar sunt îndeplinite de elemente de capital propriu în conformitate cu normele sectoriale corespondente. În caz de deficit de capital propriu la nivelul conglomeratului financiar, numai elementele de capital propriu admise de toate normele sectoriale („capitaluri trans-sectoriale") sunt luate în considerare pentru verificarea respectării cerinţelor suplimentare de solvabilitate.

În cazul în care normele sectoriale prevăd limitări la admiterea anumitor instrumente de capital propriu care ar putea fi considerate capitaluri trans-sectoriale, aceste limite se aplică *mutatis mutandis* la calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar.

La calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar, autorităţile competente iau în considerare și disponibilitatea și transferabilitatea efective ale capitalului propriu între diferitele entităţi juridice ale grupului, având în vedere obiectivele stabilite de normele privind rata de adecvare a capitalului propriu.

Dacă, în cazul unei entităţi nereglementate din sectorul financiar, o cerinţă de solvabilitate noţională se calculează conform indicaţiilor din prezenta anexă secţiunea II, prin „cerinţă de solvabilitate noţională" se înţelege cerinţa privind capitalul propriu pe care entitatea în cauză ar trebui să o respecte în temeiul normelor sectoriale care i s-ar aplica în cazul în care ar fi o entitate reglementată din sectorul financiar vizat; în cazul întreprinderilor de administrare a investiţiilor, prin cerinţă de solvabilitate se înţelege cerinţa privind capitalul menţionată la articolul 5a alineatul (1) litera (a) din Directiva 85/611/CEE; cerinţa de solvabilitate noţională a unui holding financiar mixt se calculează în conformitate cu normele sectoriale din sectorul financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar.

II. **Metode tehnice de calcul**

Metoda nr. 1: consolidarea contabilă

Calcularea cerinţelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar se realizează pe baza conturilor consolidate.

Cerinţele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu rezultă din diferenţa dintre:

(i) capitalul propriu al conglomeratului financiar, calculat pe baza situaţiei financiare consolidate a acestuia; elementele luate în calcul sunt cele admise de normele sectoriale aplicabile

și

(ii) suma cerinţelor de solvabilitate aplicabile diferitelor sectoare financiare reprezentate în cadrul grupului; pentru fiecare din aceste sectoare, cerinţele de solvabilitate se calculează în funcţie de normele sectoriale corespondente.

Normele sectoriale vizate sunt: titlul V capitolul 3 din Directiva 2002/12/CE pentru instituţiile de credit, Directiva 98/78/CE pentru întreprinderile de asigurare și Directiva 93/6/CEE pentru instituţiile de credit și întreprinderile de investiţii.

▼B

În cazul entităţilor nereglementate din sectorul financiar, care nu sunt luate în considerare la calcularea cerinţelor sectoriale de solvabilitate menţionate anterior, se calculează o cerinţă de solvabilitate noţională.

Rezultatul nu trebuie să fie negativ.

Metoda nr. 2: deducere și agregare

Calcularea cerinţelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităţilor reglementate care aparţin unui conglomerat financiar se realizează pe baza conturilor fiecărei entităţi din cadrul grupului.

Cerinţele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu rezultă din diferenţa dintre:

(i) suma capitalurilor proprii ale tuturor entităţilor din sectorul financiar, reglementate și nereglementate, care aparţin conglomeratului financiar; elementele luate în calcul sunt cele admise de normele sectoriale pertinente

și

(ii) suma

— cerinţelor de solvabilitate ale tuturor entităţilor din sectorul financiar, reglementate și nereglementate, care aparţin grupului; cerinţele de solvabilitate se calculează în conformitate cu normele sectoriale pertinente și

— a valorii contabile a participaţiilor în alte entităţi din cadrul grupului.

În cazul entităţilor nereglementate din sectorul financiar, se calculează o cerinţă de solvabilitate noţională. Capitalul propriu și cerinţele de solvabilitate sunt luate în considerare în mod proporţional, în conformitate cu dispoziţiile articolului 6 alineatul (4) și cu secţiunea I din prezenta anexă.

Rezultatul nu trebuie să fie negativ.

▼M6

Metoda nr. 3: combinare

Autorităţile competente pot permite combinarea metodelor 1 și 2.

▼B

ANEXA II

PUNEREA ÎN APLICARE TEHNICĂ A DISPOZIȚIILOR PRIVIND TRANZACȚIILE ÎN INTERIORUL GRUPULUI ȘI CONCENTRAREA RISCURILOR

După consultarea celorlalte autorități competente implicate, coordonatorul stabilește categoriile de tranzacții și de riscuri pe care entitățile reglementate care aparțin unui anumit conglomerat financiar le declară în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) și articolul 8 alineatul (2) privind notificarea tranzacțiilor în interiorul grupului și concentrările de riscuri. Atunci când coordonatorul și autoritățile competente implicate stabilesc categoriile de tranzacții și de riscuri sau își emit opinia asupra acestui subiect, acestea iau în considerare structura specifică a conglomeratului financiar și gestionarea riscurilor pe care o aplică. Pentru a putea stabili tranzacțiile în interiorul grupului și concentrările de riscuri care, din cauza importanței lor, trebuie notificate în conformitate cu articolele 7 și 8, coordonatorul, după consultarea celorlalte autorități competente implicate și a conglomeratului, stabilește pragurile corespunzătoare pe baza capitalului propriu reglementar și a dispozițiilor tehnice.

În cadrul controlului pe care îl exercită asupra tranzacțiilor în interiorul grupului și asupra concentrării riscurilor, coordonatorul acordă o atenție deosebită potențialului risc de contagiune în cadrul conglomeratului financiar, riscului apariției unor conflicte de interese, riscului de eludare a normelor sectoriale și nivelului sau volumului riscurilor.

Statele membre pot autoriza autoritățile competente să aplice la nivelul conglomeratului financiar dispozițiile normelor sectoriale privind tranzacțiile în interiorul grupului și concentrarea riscurilor, în special pentru a evita eludarea normelor sectoriale.